

на града, че гори тѣхната кѣща, започнаха да оплакватъ смъртѣта на Еленка. Но, когато си отидоха, видѣха я жива и вѣрния Бѣлчо до нея. Тя имъ разказа какъ Бѣлчо я избавилъ, а тѣ го милваха и кръстиха Еленкинъ избавителъ. Отъ тогава вече, тѣ не оставѣха Еленка сама въ кѣщи.

Дѣдовата Петрова кобилка.

Дѣдо Петъръ Сиракътъ бѣ познатъ на цело село, като най-справедливъ. Никога той не излѣгваше. Често пѣти се караше на своята баба, кога чуе, че лѣже внучето си за нѣщо. По нѣкога той сѣдаше подъ една стара върба и разказваше приказки на своитѣ внуци и съсѣдчета. Въ тия приказки имъ казваше, че съ правото се печели.

Всички селяни, сѣщо и дѣцата, го обичаха и го знаяха за най-честенъ. И той си мислѣше, че хората сѣ като него; ала бѣше измаменъ.

Дѣдо Петъръ бѣше земледѣлецъ. А на всѣки орачъ е потрѣбенъ добитѣкъ. Той имаше една стара кобила. Съвѣтва се съ бабата и рѣшиха да я продадатъ, защото бѣше стара. Отлѣчиха двѣгодишното ѣ конче, което още бозаеше.

Рано една сутринъ заведе старецѣтъ кобилката на съсѣдни пазаръ. Куповачи надойдоха. Дѣдо Петъръ си казваше правото. „Кобилката